

10.590 metrů pod hladinou moře, Mariánský příkop, Tichý oceán

Historie je občas tvořena v temnotách.

Když zkoumal tmu, přemýšlel Ču Ťin o tom, co asi právě dělá jeho žena. Vidět ji nemohl, věděl ale, že deset kilometrů nad ním je Liou Fang nahrbená nad klávesnicí a naučeným pohybem si utahuje cop, aby ze sebe setřásla napětí. Představoval si její drsné kýchnutí, věděl totiž, jak ji irituje kouř z cigaret ostatních geologů.

Obrazovky uvnitř hloubkové ponorky Ťiao-lung 3 Vodní drak byly tím jediným, čím moderní věda umožňovala hlavnímu geologovi mise spojení s okolním světem. V tomto případě měl jeho titul skutečný význam. Důstojník Direktoriátu Lo Wei, který byl vyslán, aby monitoroval jejich činnost, měl sice velení, ale odpovědnost za úspěch či neúspěch mise nesl v konečném důsledku Ču.

Pomyslel si, že by tedy bylo vhodné, aby měl velení on sám. Nacházel se hluboko pod průzkumnou lodí Siang Jang Chung 18, patřící organizaci COMRA (Čínská asociace pro výzkum a rozvoj podmořských nerostných zdrojů). Tento konkrétní kus Mariánského příkopu patřil pouze jemu.

Ču řídil svou ponorku jemnými pohyby rukou, na nichž měl rukavice, jejichž ovládací rukávy slabě zářily. Pohyboval se příliš blízko samotným stěnám příkopu na to, aby uvažoval o použití autopilota. Hluboce se nadechl a soustředil se. V této hloubce byl obrovský tlak a on každým okamžikem balancoval na hraně rozdrčení svého plavidla i veškerých snů, jež se k této misi upínaly.

Jemným šfouchnutím ramene si narovnal helmu. Tamhle, přesně jak si myslel. Zamrkal a naklonil se dopředu, jako by přiblížení se ke slabě zářícímu monitoru a k nesmírné temnotě, rozprostírající se mimo trup ponorky, mohlo učinit tuto chvíli ještě skutečnější.

Tenhle ponor byl poslední. Musel být.

Jeden pohyb rukama a ponorka se trochu vzdálila od stěny příkopu a zastavila se, vznášejíc se v prostoru. Ču vypnul vnější reflektory. Potom vypnul i vnitřní červené osvětlení a vychutnával si prázdnotu.

Nastal klíčový okamžik. Byl vyústěním několika desetiletí výzkumu a investic. Žádný jiný národ se nikdy nepokusil o tak důkladný průzkum mořských hlubin, jaký prováděli Ču a jeho kolegové, což byl také důvod, proč 96 procent oceánského dna zůstávalo neprozkoumané a nevyužité. Jenom samotný trénink na hloubkový ponor zabral poté, co na univerzitě v Tchien-ťinu zkonstruovali ponorku, čtyři roky. V porovnání s tím bylo pět dní této průzkumné mise ničím.

Tento ponor, který měl na starosti Ču, byl posledním pokusem v rámci mise. Američané, jak tým věděl, je jistě brzy poctí „přátelskou“ návštěvou, nebo to pro ně možná udělají Australané. Čínská expedice se pohybovala příliš blízko americké základny v Guamu. Byl tak trochu zázrak, že se zatím nikdo nepřišel podívat, co že to tu vlastně dělají. Buď jak buď, čas rychle utíkal, jak pro loď COMRA, tak pro její posádku, jak se Ču obával.

Myslel na nadporučíka Lo Weie, stojícího za zády jeho ženy, netrpělivého, kouřícího jednu cigaretu za druhou. Myslel samozřejmě také na ni a na to, že je nucena kouř vdechovat. Téměř cítil, jak posádka zkoumá její obličej se stejnou pečlivostí jako své monitory. Tušil také, co si myslí, ale co nikdy nahlas nevyšloví: Jak by nás mohl zklamat, když ví, jaké by to pro nás všechny mělo důsledky?

Ču je nezklamal.

Objev sám byl nečekaný. Na obrazovce poblíž Čuovy pravé ruky krátce modře blikla zpráva a obraz se poté přepnul do módu mapy. Byly zde známky ložiska zemního plynu, ale jak se objevovala další data, náhle

si uvědomil, proč ho to táhlo právě sem. Posunul ponorku o další kousek a třídil výsledky výsadku miniponorek, které pomohly týmu zmapovat celý rozsah nálezů. Jednalo se o autonomní podmořská vozítka, která byla ve své podstatě mini-torpédy, jejichž zvukové exploze umožňovaly senzorům hlavní ponorky lépe porozumět tomu, jaké bohatství se skrývá pod mořským dnem. Díky zvukovým vlnám byl počítač schopný „vidět“ ložisko, pohřbené kilometry pod zemskou kůrou, v jeho celistvosti. Technologie mini-torpéd byla převzata z nejnovějších systémů amerického námořnictva pro lov ponorek, software pro mapování podzemních zdrojů zase pocházel z výzkumu k dizertační práci studenta bostonské univerzity. Nikdo z nich se o své roli v této historické chvíli nedozví.

Po pětácti minutách mapování bylo vše hotovo.

Dost už temnoty, pomyslel si Ču. Jak se jednou přiznal Liou, přechod z hlubin na hladinu byl to nejhorší. Zemřít při něm, to by bylo pravé peklo. Zůstat uvězněný v prázdnu mezi jasným sluncem a záhadnou hlubinou. Ale tentokrát to pro něj bylo potěšení, v prázdnotě už se nemohl dočkat, až předá ostatním své novinky.

Když otevřel poklop ponorky, spatřil okolo sebe kompletní posádku, která byla opřená o zábradlí a zírala na něj. Dokonce i kuchař se svými zjizvenými předloktími a chybějícím ukazováčkem na levé ruce civěl na Tiao-lung 3, pohupující se na hladině.

Zamžoural proti ostrému pacifickému slunci a úzkostlivě dbal na to, aby se v jeho tváři neobjevil žádný výraz. Mezi posádkou, shromážděnou u lodního zábradlí, vyhledal očima Liou. Na samém kraji stál nadporučík Lo a upřeně na něj hleděl s trpkým výrazem a nevyslovenou otázkou ve tváři. Ču se očima vrátil ke své ženě, a když už nevydržel svůj náález nadále skrývat, usmál se na ni. Ta v reakci nezvykle vykřikla a začala skákat s oběma rukama ve vzduchu.

Ostatní členové posádky se na ni otočili a chvíli na ni zírali, aby vzápětí propukli v jásot. Hned za nimi si slabý mořský vánek pohrával s vlajkou Direktoriátu, která visela na zádi. Žlutý praporek s rudými hvězdami se

ve větru jemně třepotal. Čuovi se to zdálo vizuálně dokonalé a perfektně se hodící právě k této chvíli. Když se podíval zpět na konec zábradlí, všiml si, že nadporučík Lo už odešel, aby podal zprávu o výsledcích mise na Chaj-nan.

Boeing P-8 amerického námořnictva, nad Mariánským příkopem, Tichý oceán

I z výšky osmi tisíc stop viděli, že lidé na palubě něco oslavují.

„Kapitán možná vyhlásil párty v bazénu,“ oznámil velitel Bill „Zlato“ Darling od řízení.

Darling se s posádkou vracel z kontrolního letu Poseidonu P-8 po čerstvé úpravě motorů. Letadlo bylo navrženo pro boj proti hladinovým cílům, v jejich kvadrantu ale žádné cíle nebyly a posádka se tak trochu nudila. Výzkumné plavidlo Direktoriátu mohlo přinést nějaké rozptýlení, alespoň natolik, do jaké míry tento kout Tichého oceánu dovoloval.

Druhý pilot, Dave „Tesák“ Treehorn, pouštěl na obrazovku živý záznam kamery, umístěné pod trupem P-8, snímající palubu Siang Jang Chung 18. Kokpit Poseidonu, dopravního Boeingu 737, přestavěného na námořní letoun pro lov ponorek, byl dle vojenských standardů prostorný. Vojenští letci ovšem vždy vyžadovali další informace, a Darling proto pravidelně přepínal mezi vstupy ze senzorů letadla, aby se nabažil.

„Tak co, podíváme se blíž?“ zeptal se Treehorn.

„Není zrovna fér, aby vyžrali všechnu dnešní zábavu sami. Pokud je to párty, měli by nás pozvat taky,“ odpověděl Darling. „Rozhodně udělej pár fotek té ponorky, ať mají na ústředí co dělat.“

„Podle záznamů je to vědecká expedice,“ poznamenal Treehorn.

P-8 plynule klesl na sto padesát metrů a Darling vykroužil v ostrém náklonu otočku, při které si držel loď po své pravé straně. Letadlo tak velké, tak rychlé a řvoucí tak nízko nad hlavami by vyvedlo z míry každého. Teď byla na řadě posádka Siang Jang Chung 18.

„Siang Jang Chung 18, tady je P-8 amerického námořnictva. Potřebujete pomoc?“ pronesl Darling do vysílačky. „Všimli jsme si, že jste přímo nad docela hlubokou dírou v oceánu, a to není úplně nejlepší místo na šnorchlování.“

Treehorn se začal chechtat, což slyšel v reproduktorech i zbytek posádky P-8.

Darling s letadlem vystoupal zpět na tisíc stop. „To stačí, teď už snad uslyší aspoň vlastní vysílačku,“ řekl Treehorn.

„Minimálně jsme upoutali jejich pozornost,“ řekl Darling.

„To bych řekl. Mrkni na obrazovku. Zvedají ponorku a zároveň se snaží vztyčit plachtu,“ komentoval situaci Treehorn. „Jeden chlap jim právě spadl přes palubu.“

Pak se z vysílačky ozval hlas. Darling okamžitě rozeznal vojenský tón kolegy z armádního bratrstva.

„P-8 amerického námořnictva, tady je Ču Ťin, hlavní vědecký pracovník oficiální expedice Čínské asociace pro výzkum a rozvoj podmorských nerostných zdrojů. Nacházíme se v mezinárodních vodách a jsme zde na vědecké misi. Slyšíte?“

„Slyšíme, SJC 18,“ odpověděl Darling. „Nerad bych se šťoural v detailech, ale tyto vody jsou podle výnosu o rezervaci Mariánský příkop výlučnou ekonomickou zónou Spojených států. Zůstaňte na příjmu. Navedeme k vám loď pobřežní stráže, aby vás zkontrolovala, jestli tady ilegálně nerybaříte.“

„Nerybaříme. Toto je vědecká mise. Nepotřebujeme povolení. Jakékoliv další vměšování se do této mírové mise bude ze strany Direktoriátu vnímáno jako nepřátelský akt,“ ozval se hlas. „Rozumíte?“

„No, to se tedy zvtlo docela rychle,“ řekl směrem k hlavnímu pilotovi Treehorn.

„Předehra je pro blbce,“ řekl na to Darling.

„Budeme opravdu volat pobřežní stráž?“ zeptal se Treehorn.

„Ne. Ručím ti za to, že tady nerybaří, ale nemusíme kvůli nim začínat válku,“ zareagoval Darling.

„Rozumíme, SJC 18,“ řekl do vysílačky. „P-8 opouští stanici. Jeden vám spadl přes palubu, nezapomeňte na něj.“

Darling vystoupal s P-8 do výšky tří tisíc stop a snížil tah motorů, takže se velký letoun dostal téměř do stavu beztlíže. Potom Darling letoun otočil a zamířil dolů směrem k zádi čínské lodi. Tah při tom snížil ještě víc, takže téměř devadesátitunové letadlo bylo v podstatě neslyšitelné.

„Ještě jsme tady neskončili. Teď klesnu dolů, a až zvednou hlavy, dva tisíce metrů za zádi vypustíme Remoru,“ oznámil posádce Darling.

„Ano, pane,“ řekl člen posádky obsluhující zbraně. „Připraven.“

Siang Jang Chung 18, Mariánský příkop,

Tichý oceán

Nadporučík Lo podal mikrofon vysílačky zpět kapitánovi.

„Trvá to moc dlouho,“ řekl Lo. „Musíme být pryč dřív, než dorazí loď té jejich pobřežní stráže. Doktore Ču, máte všechno, co váš tým potřebuje?“

„Ano, hodil by se další průzkum, ale takhle to –“

Celou lodí otřásl hřmot. Ču se vrhl na zem, ruce na uších. Když nad nimi na plný výkon proletěl P-8 ve výšce menší než sto stop, šedě se nad nimi zablesklo.

Lo si nemohl pomoci, ale ten manévr musel obdivovat. Zlomyslný, ale smělý. Vědec měl naproti tomu pocít, že bude zvracet.

Když ustalo hřmění, jeden z členů posádky zvolal: „Něco je ve vodě, za námi je torpédo!“

„Uklidněte se,“ řekl Lo, který už stál s rukama v bok. „Kdyby to bylo torpédo, byli bychom už mrtví. Je to jen sonická bójka, možná jeden z těch jejich podvodních robotů Remora.“

„Vědí to?“ ptal se Ču.

„Ne, tady nahoře není nic zajímavého. Co je pro nás důležité, leží hluboko pod námi,“ odpověděl mu Lo v mírných rozpacích, když se zadíval na robota, který je nyní sledoval v jejich vlastní brázdě.

Otočil se zpátky na vědce. „A Ču?“ zeptal se Lo. „Vedení se obává o plody vaší úspěšné práce. Běžte se potěšit se ženou. A ujistěte se, že ponorka je zabezpečená.“

Byla to první laskavá slova, která kdy směrem k Čuovi pronesl.

Záložní flotila národní obrany, zátoka

Suisun, Kalifornie

Slunce, vycházející nad východní zátokou, dodávalo mlze záři papírové lampy. „Torresi, spals vůbec v noci?“ zeptal se Mike Simmons. Mentor námořnictva trpělivě zkoumal vody před otlučeným hliníkovým člunem a vypadalo to, jako by se díval přímo skrz devatenáctiletého kluka, se kterým se na něm plavil. V ruce měl startovací šňůru přívěsného motoru, kterou držel na volno, ale navzdory mozolnatým dlaním a naběhlým kloubům jemně. Seděl tak, že měl jedno koleno přímo pod bradou, druhou nohu měl líně nataženou směrem k přídi, ležérně, i tak byl ovšem připraven skopnout kluka přes palubu v jediném okamžiku.

„Ne, ale jsem v pohodě,“ řekl námořník Gabriel Torres. „Než jsem šel, vzal jsem si prášek.“

Mike si dal doušek z poškrábaného ocelového námořnického hrnku. Prst na pravé ruce, ve kterém celá desetiletí nosil svou kávu osmnáct hodin denně, byl už natrvalo ohnutý. Jemně přenesl váhu a člun se pevněji usadil na pravoboku, což přinutilo Torrese chytit se svého sedátka na přídi. Šéf lodních poddůstojníků ve výslužbě vážil o dobrých osmdesát liber víc než Torres a ten rozdíl byl znát jak v jejich hlasech, tak v tom, co s nimi dělaly pohyby člunu.

„Byl jsem v Cow Palace na velké simulaci,“ řekl Torres. „Brazilské. Retro. Karneval v Riu, první dekáda století.“

„Víš ty co,“ řekl Mike, „jednou jsem v Riu byl. I když ne na karnevalu. Neuvěřitelné. Víc bab než... jak jsem dostal některé z mých chlapů zpátky na loď, to dodneška nechápu.“

„Hmmm,“ ozval se Torres. Nepřítomně a jenom ze zdvořilosti přikývl a soustředil se na svoje chytré brýle. Jakmile si tuhle zatracenou věc nasadili, všichni byli stejní, pomyslel si Mike. Když jim něco důležitého uniklo, mohli si to prostě přehrát znovu. Mohli si tam vyvolat cokoliv, co jste jim kdy řekli, a přesto si to nikdy nedokázali zapamatovat.

Brýle od Samsungu se zlatou obroučkou, které měl na sobě Torres, rozhodně nebyly záležitostí námořnictva. Z druhé strany čoček Mike zahlédl záblesk loga týmu Palo Alto. Takže Torres sleduje zápas Áček Palo Alto proti Yankees z minulého večera. Na spodním okraji displeje se zápasem vyskakovalo video, které diváky upozorňovalo na novinky ohledně posledních hraničních sporů mezi Čínou a Ruskem na Sibíři.

„Ten zápas byl řežba, ale na konci osmý směny se Parsons sesypal,“ prozradil mu Mike. „Bohužel pro Áčka.“

Torres vztekle sundal brýle a nasupeně se díval na Mikea, který dál sledoval stříbřitou hladinu.

Mladý námořník věděl, že nic dalšího už říkat nemá. Kdyby na mentora křičel, byla by to jen rychlá cesta k dalšímu hlášení, a to nechtěl. A co bylo důležitější, něco na tom starém muži mu jasně naznačovalo, že i když už byl v důchodu, nejradši by Torrese shodil přes palubu, a že by to snadno dokázal, aniž by rozlil byt jedinou kapku své kávy.

„Námořníku, jsi ve službě. Sice jsem už civilista a nemám nad tebou velení,“ upozorňoval Mike, „ale ty pracuješ pro námořnictvo. Neprokazuj takovou neúctu k námořnictvu a neschovávej se za ty zatracené brýle.“

„Ano, pane,“ řekl Torres.

„Ano, šéfe,“ opravil ho Mike. „Pane je pro důstojníky.“

Mrknul na Torrese, aby věděl, že pokud jde o něj, situace už byla za hranou. Pak se to objevilo, přímo tam. To mámvivé kouzlo, které ho

dostalo tak daleko a které ho zároveň drží trochu zpátky. Kdyby na palubě nebyl Torres, nejspíš by se volným tempem sedmi uzlů pohyboval přes zátoku, aby nakonec na té správné vlně zakotvil u Jachtařského klubu sv. Františka. Posadil by se v baru a vyprávěl by si s ostatními staré námořnické historiky. Po chvíli by mu jedna z rozvedených paniček, které tam vysedávaly, poslala drink, možná by řekla něco v tom smyslu, že se podobá nějakému starému hollywoodskému herci, tomu, co má adoptované děti z celého světa. Mike by potom zavtipkoval, že on má děti také po celém světě, akorát o nich neví, a rozhovor by byl zapředen.

Vycházející slunce začalo odhalovat obrysy válečných lodí, zakotvených nedaleko od nich. Díky křiku hejna racků nad hlavami vypadala tichá rezavějící plavidla ještě více bez života.

„Tohle je hromada šrotu, která tady uvízla v tzv. Flotile duchů,“ komentoval Mike to, co viděli, když proplouvali kolem starého tankeru z osmdesátých let a raketového křižníku, který byl vyřazen po první hypoteční krizi. „Spousta lodí tady ale skončila dřív, než nadešel jejich čas. Všechny jsou ovšem vyřazené.“

„Vůbec nechápu, proč tady vůbec jsme, šéfe. Tyhle staré lodě jsou šrot. Nepotřebují nás,“ řekl Torres. „A my nepotřebujeme je.“

„A v tom se právě pleteš,“ odpověděl mu Mike. „Může se to zdát, jako když se maluje stará děvka v důchoďáku, ale právě se díváš na bezpečnostní pojistku námořnictva, jakkoli malá v současnosti je. Víš, během studené války udržovali ve Flotile duchů zhruba pět set lodí, jenom tak, pro jistotu.“

„Bójka na levoboku,“ upozornil ho Torres.

„Díky,“ řekl Mike a obeplul vybledlý modrý plastový barel, houpající se na hladině.

„A tady máme náš nejnovější přírůstek, Zumwalt,“ oznamoval Mike, když ukazoval na další z lodí, zakotvených v jedné řadě. „Nezapadala sem v momentě, kdy vyplývali šampaňské na tu její ošklivou příď, a nepatří sem ani teď. Nemá historii, nikdo té lodi nevěří. Měli ji proměnit na útes, ale všechno to falešné svinstvo z kompozitu by akorát zabilo všechny ryby.“

„Proč je ta příď takhle?“ ptal se Torres. „Vždyť je naopak.“

„To je reverzní sklon, což je technický termín,“ vysvětloval Mike. „Vidíš, v jakém úhlu je hřbet trupu vzhledem ke středu lodi? Jako je čepel ulamovacího nože? To je to, co se stane, když se snažíš zachytit budoucnost, a přitom jsi stále ještě dva kroky za současností. DD(X), tak jim říkali na začátku, jako by tomu to X dodávalo něco zvláštního. Námořnictvo se chystalo postavit novou flotilu pro jednadvacáté století s elektronickými zbraněmi, neviditelnou pro radary, a vším tím okolo. Plánovali jich postavit třicet dva. Ale skončilo to tak, že každá loď stála majlant, všechny ty paprskové zbraně, které kvůli tomu vyrobili, stály za hovno, a tak si nakonec námořnictvo objednalo jenom tři. A když se potom škrtal rozpočet po tom konfliktu v Dahránu, admirálové se už nemohli dočkat, až pošlou ta Zetka přímo sem, do Flotily duchů.“

„Co se stalo s těmi dvěma zbylými loděmi?“ zajímalo Torrese.

„Pro lodě existují i horší osudy než skončit tady,“ odpovídal mu Mike a myslel na to, jak byly dvě nedokončené sesterské lodi prodány na rozebrání při poslední finanční krizi.

„Takže co budeme dělat, až se na to nalodíme?“ ptal se Torres.

„Na ni se nalodíme,“ opravil ho Mike. „Ne na to.“

„Šéfe, nemůžete tomu tak říkat,“ nesouhlasil Torres. „Ona.“

„Ježíši, Torresi, jestli chceš, můžeš lodi říkat on,“ ohradil se Mike. „Ale nikdy, fakt nikdy, neříkej žádné z nich tím hnusným to. Bez ohledu na to, co říkají předpisy.“

„Dobře, ona, on – to je fuk – vypadá jako LCS,“ řekl Torres. I když byly lodi oficiálně označeny FF, což znamenalo fregatu, každý v námořnictvu jim pořád říkal LCS, což pramení z anglického názvu pro pobřežní bojovou loď. „Na takové bych chtěl být.“

„LCS, jo? Sníš o tom, že jsi daleko od pobřeží někde u Bali v ,Loďce, Co Smrdí, vítr ti fouká do vlasů rychlostí padesáti uzlů a zaháníš piráty petardami?“ uštěpačně se ho zeptal Mike. „Připrav se už.“

„Není náhodou váš syn na palubě jedné LCS?“ nedal se Torres. „Jak se mu tam líbí?“

„Nevím,“ řekl jenom Mike. „Nestýkáme se.“

„Sorry, šéfe.“

„Hele, Torresi, tys musel někoho opravdu nasrat, když jsi zůstal trčet se mnou a s Flotilou duchů.“ Bylo jasné, že starý muž se snaží změnit téma.

Torres na zádi odstrkoval člun od malé bárky. Poslepu uvázal námořnický uzel, a když to starý námořník viděl, potlačil úsměv.

„Pěkný uzel,“ řekl potom. „Trénoval jsi ho, jak jsem ti ukazoval?“

„Nebylo třeba,“ odpověděl Torres a poklepal si na brýle. „Stačí mi to ukázat jednou a už je to navždy tady.“

USS Coronado, Malacký průliv

Každé z tmavě modrých kožených křesel v důstojnické jídelně USS Coronado mělo zabudovaný systém pro přehrávání filmů, včetně nabíječky chytrých brýlí, bederní opěrky a tvarovaných vyhřívaných podušek, které se zdály pro vojenský život snad až příliš pohodlné – pokud jste v nich ovšem netrávili už druhou hodinu brífinku.

Poslední přednášející, důstojnice leteckého oddělení lodi, které zahrnovalo tři dálkově ovládané vrtulníky MQ-8 Fire Scout, poděkovala publiku za pozornost a vrátila se do svého křesla. Když se zvedl první palubní důstojník, aby podal operačním důstojníkům své informace, několik hovorů rychle zase ustalo.

Když stál vepředu místnosti, cítili jste se tak trochu jako kdysi na základní škole, když na vás svrchu shlížel učitel tělesné výchovy. Od námořnictva jedenadvacátého století se očekávalo, že bude založeno zejména na bystrých myslích. Na formě ovšem záleželo i nadále, a první palubní důstojník, velitel James ‚Jamie‘ Simmons, ve formě byl. Měřil šest stop a čtyři palce a pořád ještě vypadal jako veslař, kterým byl kdysi na washingtonské univerzitě. Byl projekcí tělesnosti, která se již mezi technokratickým důstojnickým sborem stala vzácností.

„Dobré ráno. Dnes to uděláme po mém,“ řekl Simmons. „Žádné brýle.“

Posádka zasténala při představě, že budou muset vydržet celou přednášku bez toho, aby mohli zároveň sledovat něco jiného, a bez toho, aby si ji mohli nahrát.

Mladá poručice v zadních řadách zakašlala do pěsti: „Stará škola.“ Kapitán Coronada, velitel Tom Riley, stál stranou, a v ruce držel lesknoucí se černý keramicko-titanový hrnek na kávu, ozdobený logem loděnice, která postavila jeho loď. Nemohl si pomoci a té impertinentní poznámce se pousmál.

Na obrazovce se objevil první obrázek a projektor z něj vytvořil trojrozměrnou projekci. Byl na něm silně potetovaný muž na matně černém elektrickém vodním skútru, střílející jednoruč z útočné pušky směrem k můstku kontejnerové lodi. Simmons tuto techniku převzal od starého admirála, přednášejícího na Naval War College¹. Místo obvyklé obsáhlé prezentace plné dokonalých animací používal pro každý bod, o kterém chtěl mluvit, jeden jediný obrázek.

„A teď, když mám vaši pozornost...“, řekl Simmons a přepnul obrázek na mapu jejich pozice u vstupu do Malackého zálivu. Na ní byla spousta blikajících červených teček, každá z nich označovala místo, kde v průběhu minulého roku zaútočili piráti. „Tímto kanálem proplovává více než polovina světové lodní dopravy, což z těchto červených bodů dělá záležitost globálního zájmu.“

Zhruba šest set mil dlouhý kanál, ležící mezi bývalou Indonésií a Malajsií, byl ve svém nejužším bodě užší než dvě míle a sotva tak odděloval autoritářský malajsijský režim od anarchie, do které Indonésie upadla po druhé timorské válce. Pro většinu světa byli piráti už jenom vzpomínkou, ale červené body jasně ukazovaly, že tato část Pacifiku je doslova podsvětí. Útočníci používali čluny a podomácku vyrobené drony

1 Námořní vojenská škola